

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 888. Usque Ad Annum 1000

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1761

VD18 90117921

§. 12. S. Brunosis Archiepiscopi Coloniensis obitus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66313](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66313)

Sæculum X.⁷

A. C. 965.

§. XII.

S. Brunonis Archiepiscopi Colonienfis obitus.

*Sup. S. I.
vit. Brun.*

c. 40.

c. 25.

Rex Otto iter in Italiam suscipiens, ut diximus, Germaniam & Ottonem filium suum adolescentem curæ Brunonis Fratris sui, Archiepiscopi Colonienfis & Lotharingæ Ducis, id est, Regno Lotharii præfecti, commiserat. Verum negotia hujus Sæculi nunquam impedimento fuerunt, quo minus se Bruno Religionis operibus dederet, præsertim piorum librorum lectioni, cui continuo vacabat, omnesque amicos suos ad idem studium incitabat; desidiosos vero aversabatur. Luxum oderat, atque illa oblectamenta, quibus Principes plerumque capiuntur, & si aliquando importunis suorum precibus aliquid dare compulsus fuisset, perditas horas multis lacrymis deslebat. Vitam præsentem cunctasque mundi illecebras fastidians vitæ futuræ beatitudinem anhelabat, sæpe in lectulo suo decumbens delicias Cœlestes suspirare auditus. Non nunquam inter convivas mensæ assidebat jucundissimus, sed nihil manducans. In medio Procerum & Vasallorum suorum purpura & auro splendentium ipse vulgari pæne vestitu & ad Religiosam modestiam composito incedebat. Raro balneo utebatur, quamvis

vis a cunis molliiter & delicate, ut Regia Sæculum X.
 soboles solet, fuisset educatus. A.C. 965.

Sacris Reliquiis diligenter conqui-
 sitis S. Bruno Diocesim suam locupleta-
 vit. Permultas Ecclesias & Monasteria
 restauravit. In primis curis ei fuere Re-
 clusi, quos certis Ecclesiis adscriptos esse
 volebat, iisque necessaria vitæ subsidia
 suppeditabat. Verbum Dei prædicabat,
 Sacras Scripturas prolixè & subtiliter ex-
 plicans. In parte Occidentali Regni
 Lotharingiæ luridos mores exhibebant
 Clerici, invidi, refractarii, regendis po-
 pulis impares; quare Bruno in illa re-
 gione Episcopos tanto muneri idoneos
 & virtute præstantes constituit. Regnum
 Lotharingiæ delinitis seditiosorum ani-
 mis pacavit. Regem Franciæ Lotha-
 rium, nepotem suum, contra Procerum
 machinationes adjuvit.

Otto Imperator post reditum ex Ita-
 lia, anno Imperii sui trigesimo, id est,
 Salutis nongentesimo sexagesimo quinto,
 Festum Pentecostes in societate Fratris
 sui Archiepiscopi Coloniae celebravit;
 nec ullus conventus a multis annis vel
 amplior, vel illustrior fuit. Rebus com-
 positis, cum mutuo valedicerent, copio-
 sas lacrymas fuderunt Fratres, & Archi-
 episcopus Compendium contendit, inter
 nepotes suos dissidentes, Regem Lotha-
 rium & Hugonis Magni filios pacem con-

E e 4 ciliatu-

Sæculum X. ciliaturus. Piissimo labori intentus morbo corripitur, seque Remos lectica vehi jubet, toto itinere lectioni vacans. Udalricus Archiepiscopus Remensis honorifice exceptum omnibus quibus potuit officiis languentem fovit. Bruno autem duos Episcopos, itineris illius socios, Theodoricum Metensem nepotem suum, Adalberonis, anno superiore defuncti, Successorem, & Wicfridum Virdunensem ad se vocatos, testamenti sui testes esse voluit, quo de omnibus suis rebus decernebat, illis redditibus in commentario separato adnotatis, quos ad facta Ecclesiarum conservanda designabat. Tum iisdem Episcopis devote confessus, cum, ipso petente, Sacramentum Corporis & Sanguinis Domini Nostri afferretur, toto corpore, antequam illud sumeret, in terram se se projecit. (*) Tum Episcopos, Optimates, ceterosque circumstantes, lamentis maturam mortem prosequentes, blande consolatus, cum iis omnibus Vesperas, & provecta jam nocte

(*) Inde contra Protestantes probatur in Sæc. X. in Ecclesia morem fuisse S. Eucharistiam adorandi. Ut nihil dicamus de Cæremoniis per omnia Sæcula in Missæ Solemnis consuetis, quæ sine nefando Idololatriæ cultu adhiberi non poterant, nisi Jesus Christus in Eucharistia corporali præsentia existeret.

nocte Completorium recitavit. Tandem obiit, ingenti sui desiderio apud omnes probos relicto, undecima Octobris, anno ætatis quadragesimo, Pontificatus sui duodecimo. Ipsi corpus Coloniam delatum, atque, ut præceperat, in Monasterio S. Pantaleonis, quod fundaverat, sepultum est.

In Archiepiscopali Dignitate ei successit Folcmarus Diaconus & ejusdem Ecclesiæ Oeconomus, qui defuncti vitam recenti adhucdum apud omnes memoria scribi jussit.

§. XIII.

Poloni convertuntur.

Ad hunc annum nongentesimum sexagesimum quintum conversio Miecconis, seu Mieceslai, Ducis Poloniæ, refertur. Is conjugem acceperat Boleslai Senioris, Ducis Bohemiæ sororem, nam utraque natio, Poloni, Bohemique, Sclavorum erant progenies. Cum vero piissima Princeps, cui *Dobrava*, id est, Bona, nomen erat, Christianis Sacris esset imbuta, omnes curas cogitationesque eo contulit, ut maritum Ducem a Gentilium superstitionibus ad fidem Christi traduceret. Prima, quæ initum matrimonium secuta est, Quadragesima ipsius precibus dedit, ut carnes comederet, Ducisque animum continuis obsequiis si-

E e 5 bi

Sæculum X.
A. C. 965.

c. 45. & 46.

Prol.

Ditm. lib. 4.
p. 45.